

Yeni yeni maçlara gidiyordum. 1970'lerin başlarıydı. İstanbul takımlarının hepsi maçlarını Mithat Paşa Stadi'nda yapardı. Maç sabahı Kadıköy'den vapurla Kabataş'a geçerdik. Ben Kapalı'ya giderdim. İki İstanbul takımı karşılaştıklarında Kapalı'nın bir yarısına birinin taraftarları diğer yarısına diğer takımın taraftarları otururdu.

Çocuktuk daha. Gitmediğimiz maçları radyodan dinlerdik. Kendi aramızda maç yaparken hem oynayıp hem de radyodaki spiker gibi maçı anlatan biri çıkardı aramızdan hep. Kendimizi bir şey sanırdık. Daha heyecanlı olurdu.

Kale'de Yasin vardı. Büyük Mehmet, Çilli, Gökmen... Maçları izlemeye başladığımda Galatasaray üç yıl üst üste şampiyon oldu. Antrenör Brian Birch'tü. Yumruğuyla meşhurdu.

Bir de Metin vardı. Topu aldı mı "sıfıra indirirdi"; yani rakip takımın kale çizgisine kadar. Oradan pasları korner atışı gibiydi anlayacağın.

Diğerlerinin hikayeleri sürüp gitti ama Metin'inki kesildi gibi. Gazetede, radyoda pek adını görmez duymaz olduk. O zamanlar bunu fark etmedik.

Aklımız biraz erdiğinde, çok sonraları öğrendim ki grev yapmış, sendika kurmaya kalkmış. İyi futbolcu olmak pek önemli değilmiş, sanal kahramanlık sahnesinden aşağı çekilivermiş.

Sınıf mücadelesini vurdulu kırdılı kavga filmi gibi bir şey sananlar yanılır. Bir sınıf birlik olunca öne geçer. Dağınıklığı yenilginin bizzat kendisidir. Dağınıklık ve birlik arasında salınıp durmadır sınıf mücadelesi.

Dağınıklık bir de sanal katmanlaşmalarla sağlanır. Sanal kahramanlar çıkar, birliği dağıtılmaya çalışılan sınıftan. Bunların başarıları, zenginlikleri, neredeyse her şeyleri sanaldır. Ama onları hayran hayran izleyenler, onların peşinden koşturanlar ve bu sanallıkları bir şey sanıp onları elde etmek için uğraşanlar birbirlerinden kopar. Birlik zayıflar, dağınıklık baş gösterir.

Dağınıklık, dağılanların yavaş yavaş ama istikrarlı biçimde iktisaden gerilemelerine,

siyaseten etkisizleşmelerine varır. Ta ki bıçak kemiğe dayanıncaya kadar.

Bıçak kemiğe dayanınca, birileri başkalarının “Adam sen de,” demesinden, “Boş ver” demesinden, “Allah’a emanet ediyorum” demesinden rahatsız olmaya başlayınca birlik yeniden güçlenmeye başlar. Sanal kahramanlar yetmez artık oluşup gelişen birliği bozmaya. İçin için dindi, cinsiyetti, dildi, etnisiteydi, ırktı artık hangi duyarlılıklar varsa kaşınıp insanları birbirlerine düşürmek için kullanılır olur. Şiddet her türlü olanak kullanılarak kışkırtılır.

Birlik olmanın zirvesine yaklaşıldıkça sanal kahramanlar sanallığını fark eder. Spartaküs olur, Metin Kurt olur.

Biz Metin’i fark etmedik o zamanlar. Şimdi de Metin’i ortaya çıkaran koşullara benzer koşullar geliyor. Magazin ve spor alemini izleyenler, söndürülen yıldızlara dikkat ederse yeni Metin’leri görecektir.

Metin iyi futbolcuydu, canlı seyrettim. Tanışmadım, dışarıdan takip edebildiğim kadarıyla yürekli bir insandı. Çok erken yitirdik. Hepimiz Metin olalım.